

Л е н к а.

(Разказъ.)

Бѣше прѣзъ една тъмна мрачна нощъ. Гжеститѣ черни облаци буйно се блѣскаха единъ други и човѣшкото сърдце неволно трепваше отъ тази грозна нощъ. Всичко се бѣ скрило и прѣдало на сладката нощна почивка. Само сънливиятъ лай на буднитѣ още псѣта нарушаваше нощната тишина. . . .

Една слаба свѣтлина се виждаше въ една отъ крайнитѣ кѣщици на с. *Будинарци*. Тя бѣ кѣщата на дѣда Пеца и въ нея живѣеше неговото сѣмейство. Дѣдо Пецо отдавна бѣше заминалъ на чужбина, за да спечели нѣкоя и друга парѣ за царска давнина (данѣкъ). А трудолюбивата му жена, баба Даца, никога не забравяше да му изпрати ту нова риза, ту нови гащи, и прѣзъ тази грозна нощъ тя бързаше, съ дъщеря си *Ленка*, да му приготви чифтъ чорапи. Наведени край малката ламбичка, тѣ бързаха да ги довършатъ, та тогазъ спокойно да легнатъ и заспатъ.

— Ослѣпѣхъ вече, дъще, не виждамъ добръ, — проговори баба Даца и тежко въздѣхна. Когато бѣхъ на твоитѣ години, що работа съмъ извършила. . . , Ехъ, дѣ ти е този животъ, тѣзи години?! . . .

— Ехъ, мамо, захвана Ленка, слѣдъ малко мълчание. — кому не е омръзналъ този животъ!... Не видишъ ли какво лошо врѣме е настанало. . . Нима менъ не ми е жално за младостъта? Ето нѣ, не смѣя за вода да отида; не смѣя да подамъ